

ELTE LEGENDÁK

ELTE Eötvös Kiadó
Budapest, 2024

Bevezetés

Olyan legendás személyek novelláit, verseit, tudományos munkáit tartalmazza ez a kötet, akiket nem a véletlen, hanem az Eötvös Loránd Tudományegyetemen eltöltött „Legendás Múlt, Jelen és Jövő” köt össze. Bár életkoruknál fogva nem nevezhetők „legendás generációnak”, hiszen a legfiatalabb szerző negyvennyolc, a legidősebb pedig hatvanhárom éves, mégis olyan jeles és neves, közismert és népszerű írók, költők, tudományos kutatók ők, akiknek egyszerre izgalmas és fontos, mesészerű és mitikus az életpályájuk, valamint olvasandó, olvasásra szánt írásaik.

Ahogy a középkori szerzetesek és apácák gyönyörűséggel olvasták a legendákat, a szentek életének és csodáinak történetében a valóság és a meg nem történt dolgok sajátságos elegyét, úgy fedezhetjük fel mi is ezekben a prózai, verses és tudományos szövegekben részint az igaz történetek valóságát, részint a fantázia, az alkotói fikció mesészerű csodáját és gyógyító erejét.

Az antológia a szerzők alkotói értékeiből, tudományos eredményeiből úgy merít egy kortynyi tehetséget, alkotói sikert és kísérletező mámoros kedvet, hogy abból az is kiderüljön: a benne közölt írók, költők, kutatók életére meghatározó, azt is mondhatnánk élethosszig tartó hatása volt az egyetemen eltöltött éveknél.

Ez a hatás a kötetben azonban csak részben villan fel mint az emlékezés egy-egy múltdarabkája, sokkal inkább az alkotói

tehetség képességében és erejében jut kifejezésre mint kollektív teljesítmény, csapatmunka.

Berg Judit József Attila-díjas író azt vallja, hogy „gyerekek és felnőttek egyaránt szükségük van a mesére, hogy szebbé, teljesebbé váljon életük, és hogy ezért arra törekszik, hogy történeteik révén élhetőbb, boldogabb legyen a világ”.

Boldizsár Ildikó József Attila-díjas író, néprajzkutató, meseterapeuta, a metamorphoses-meseterápia megalkotója úgy értelmezi módszerét, hogy az egyetemes emberire épülő alapjai okán „mindenhol megállja a helyét, és képes segítséget nyújtani a szenvedésben és a személyiségfejlődésben egyaránt”.

Bosnyák Viktória gyerekíróként könyveinek fő célját abban látja, hogy „átadjak két végtelenül fontos dolgot a gyerekeknek: a képzelőerőt és a szókincset. Aki ezeknek bővében van, annak kezében lesz egy harmadik dolog is: a siker kulcsa.”

Fábián Janka író „kiváló érzékkel vegyíti a romantikus és a történelmi szálakat... Olyan valóságos módon mutatja be egy-egy korszak eseményeit, mintha az olvasó is jelen lenne, és részese lehetne a cselekményeknek.”

Karafiáth Orsolya író, költő, performer, újságíró, a *Magyar Narancs* kulturális rovatvezetője a legkülönfélébb női sorsokat jeleníti meg elsősorban, talán azért is, „mert hisz abban, hogy leginkább önmagából tud dolgozni, abból, amit átél, tapasztal, sajátjának érez”.

Kemény István Magyarország Babérkoszorúja díjas író, költő, a Digitális Irodalmi Akadémia tagja „felidézi azokat a szorongásos, alváshiányos, de összességében boldog egyetemi éveket, melyeket a jogi karon kezdtem, de a bölcsészkaron fejeztem be”.

Kiss Judit Ágnes József Attila-díjas költő, író, tanár regényeinek főhősei „különböző korú és sorsú nők. [...] Fontos

témái az országhoz való viszony, a női lét tapasztalatai, az istenhit és kételkedés.”

Kiss Róbert Richard Prima Primissima-díjas, Pulitzer-emplékdíjas (alkotóközösség tagjaként) író, turisztikai kommunikációs szakember, az ELTE BTK Amice Facultatis elismerésének és a horvát turisztikai kommunikációs kitüntetés, a Zlatna Penkala (Golden Pen)-díj birtokosa, jelen kötet szerkesztője az identitás kérdéseit feszegeti lebilincselően humoros alkotásával, amely a svájci és a finn tájakon kívül filozofikus mélységekbe is elkalauzolja az olvasókat.

Lackfi János József Attila-, Magyarország Babérkoszorúja és Prima Primissima-díjas író, költő, műfordító kedves tanárainak: Kenyeres Zoltánnak, Bárdosi Vilmosnak és Ferenczi Lászlónak állít verses emléket, az utóbbinak szellemi nagyságát így idézve meg: „A tudomány életté változott, / ahogy beszéltél róla, úgy tűnt, / nincs is nagyobb buli, / mint tudósnek lenni, / keresztbe-kasul száguldoztál, ...”

Rácz Zsuzsa író, újságíró „Terézanyuként” mélyen hisz „a női közösségek megtartó erejében, abban hogy egymást támogatva, elismerve nem csupán többen vagyunk, hanem többek vagyunk. Ez számomra a feminizmus alapintézménye, az a bizonyos sisterhood, amelyre rendes magyar szó sincs még – női testvériség?”

Radványi Péter író, költő, szerkesztő szonettkoszorújának Költője így válaszol az Angyalnak: „Hunyd le szemed, és bent a szivedben nyisd ki csak újra! / Látni fogod majd azt, amit én is álmodom olykor: / Én vagyok az, ki szeret, és én vagyok, lásd, a bocsánat!”

Tóth Krisztina író, költő, műfordító, gyermekkönyvszerző azt fájlalja, hogy „A felnőtt világ nehezen viseli az írókat: gyerekekben pláne... Az író semmi mást nem tesz, mint ezeket a kitalált történeteket csiszolgatja, és közben igyekszik meg-

teremteni maga körül azt a nyugalmat, ami a töprengéshez szükséges.”

Vass Virág író, újságíró meglopott novellahőse így üzen az áruházi tolvajnak: „Ne értse félre, nem szoktam visszakönyörögni azt, ami számomra fontos volt és ellopták tőlem. Se pénztárcát, se szerelmet. Használja uram egészséggel! Bár bevallom, hiányzik nekem az a szomorú vacak! Kérem, bánjon vele... tisztességesen.”

Vörös István író, költő, drámaíró, egyetemi tanár verses regényének összegezése szerint pedig: „Majd egyre híresebbek lettünk, / ellenzéki szabad-csapat, / a szél másképp suhant felettünk, / más út nyílott lábunk alatt. / Azt hittem, mindig így marad. / De nincs marad, és nincsen mindig, / nem bírja el a pillanatot, / ha folyton öröklétet indít. / A mulandóság csap egy hisztit.”

Legyen ez a könyv a szerzők közös sikerének öröme, hogy elkészült ez a gyűjteményes kötet, és hogy az olvasók felfedezik majd benne a „legendás” alkotói összefogás minden szépséget és művészi élményét.

A kötet olvasószerkesztője